

Yhteislauluilta 29.6.2022

Albatrossi

Nään vanhan Tornatorin yhä vielä mielessäin
kun sillä silloin matkaan lähdit lapsuusystäväin
niin jäi koulu kesken sulla
piti mun myös mukaan tulla
mut vanhempien käskystä mä kotirantaan jäin
sun lähtöäsi seurasin mä päässä laiturin
me viisitoista vuotiaita oltiin kumpikin
sinä pidit oman pääsi
säädit itse elämäsi
koit nuorena sen kaiken
mistä turhaan uneksin
Albatrossi joka lepäämättä liittää
se sinun sielusi on juuri kukaties
taivaan sinessä sä saat vapaana sä kiittää
lapsuustoverini vanha merimies (merimies)
lapsuustoverini vanha merimies

Sä Tornatorin matkassa näit Rion kuumat yöt
ja tutkin tarkkaan kauniit
Honolulun kaislavyöt
minä jatkoin lyseossa
sitten kunnanvirastossa
ei kutsumuksen mukaan
satu jokaiselle työt
ja töiden jälkeen yhä useammin iltaisin
mä kapakassa istuin
lasin pohjaan tuijotin
miksen lähtenyt sun mukaan
Mua ymmärrä ei kukaan
mä elämältä olin odottanut muutakin

Albatrossi joka lepäämättä liittää
se sinun sielusi on juuri kukaties
taivaan sinessä saat vapaana sä kiittää
lapsuustoverini vanha merimies (merimies)
lapsuustoverini vanha merimies

Sain kuulla että Tornator jo romutettu on
mä itse tunsin kokeneeni saman kohtalon
eipä ollut virkaa enää
tumma puna peitti nenää
ja rannalla mä yksin istuin nousuun Auringon
kun lähelleni näin mä naurulokin kaartavan
niin tiesin että jotakin nyt vihdoin oivallan:
Siinä sielu on sen miehen
jonka työt jää puolitiehen
ja joka kaiken rakentaa vain varaan unelman

Mut albatrossi joka lepäämättä liittää
se sinun sielusi on juuri kukaties
kerrain lailla sen saan vapaana myös kiittää
jos teen työni kuten vanha merimies (merimies)
jos teen työni kuten vanha merimies

Käyn ahon laitaa

Järjestelmä tarpeeksi on mua lypsänyt.
Luulen, että aika alkaa olla kypsä nyt.
Tulkaa, viekää sitten vaikka tuhkat pesästä,
Mut' minä nautin kesästä.
Käyn ahon laitaa,
Minä ilman paitaa.
Ei estä kukaan kun matkaa teen.
Vain suvituulen
Minä kutsun kuulen.
Se ottaa mukaan mun uudelleen.

Viranomaiset saa mua turhaan etsiä.
Vielä riittää sentään jonkin verran metsiä.
Enkä välitä mä kuulla yhtään uutista
Sen Raatikaisen tuutista.

Käyn ahon laitaa,
Minä ilman paitaa.
Ei estä kukaan kun matkaa teen.
Vain suvituulen
Minä kutsun kuulen.
Se ottaa mukaan mun uudelleen.

Elämä tää on vain sattumalta saatua
Mutta stressin uhrina ois synty kaatua
Hetkeäkään heiluisi en täällä hengissä
Mä kiiltonahkakengissä

Käyn ahon laitaa,
Minä ilman paitaa.
Ei estä kukaan kun matkaa teen.
Vain suvituulen
Minä kutsun kuulen.
Se ottaa mukaan mun uudelleen.

Siellä missä käki vielä kehtaa kukkua,
Siellä sammalvuoteella on hyvä nukkua.
Kahila ei laula, eikä Höyry selosta.
Mä nautin hiljaiselosta.

Käyn ahon laitaa,
Minä ilman paitaa.
Ei estä kukaan kun matkaa teen.
Vain suvituulen
Minä kutsun kuulen.
Se ottaa mukaan mun uudelleen.

Hiljaa vaeltaen tahdon sinne ehtiä
Missä ilmesty ei joutavia lehtiä.
Hoitakaa te uskolliset hyvin sorvia.
Jo näkyy hiirenkorvia.

Käyn ahon laitaa,
Minä ilman paitaa.
Ei estä kukaan kun matkaa teen.
Vain suvituulen
Minä kutsun kuulen.
Se ottaa mukaan mun uudelleen.

Pariiseja

Olen nähnyt kadut öisen Pariisin nekin jostain alkaa
päättyy jonnekin niitä pitkin monta onnetonta
myöskin vaeltaa ehkä kaipaa havumetsää
tuoksuvaa

Muistan miltä tuntuu kaipuu jonnekin jos ei koskaan
lähde puuttuu paluutkin usko vanhaa kulkijaa joka
oppi matkallaan onnes lähempänä on kuin
arvaatkaan

On Pariiseja täynnä tämä maa Joka kylää Eiffel-
torni koristaa joka ainut soratie alta riemukaaren vie
ja kansa itkee, nauraa, rakastaa

On Pariiseja täynnä tämä maa joka kylää Eiffel-torni
koristaa joka ainut soratie alta riemukaaren vie on
Pariiseja täynnä tämä maa

Vaikka korkea on torni Eiffelin matkaa taivaaseen
jää vielä liikaakin turhaa nousta sinne terästorniin
vuoksi pienuuden nouse yksin tunturiin ja huomaat
sen

Muistan miltä tuntuu kaipuu jonnekin jos ei koskaan
lähde puuttuu paluutkin usko vanhaa kulkijaa joka
oppi matkallaan onnes lähempänä on kuin
arvaatkaan

On Pariiseja täynnä tämä maa Joka kylää Eiffel-
torni koristaa joka ainut soratie alta riemukaaren vie
ja kansa itkee, nauraa, rakastaa

On Pariiseja täynnä tämä maa joka kylää Eiffel-torni
koristaa joka ainut soratie alta riemukaaren vie on
Pariiseja täynnä tämä maa

Sininen Huivi

Huivin lahjaksi sain,
Huivin sinisen vain.
Kiertää kulmia sen
Kirjailu kultainen.

Kätke lahjaani en
Harteillein kiedon sen.
Muille kerro en vain
Milloinkaan, et sulta sen sain.

Kätke lahjaani en,
Harteillein kiedon sen.
Muille kerro en vain
Milloinkaan, et sulta sen sain.

Yksin ain odotan
Jälleen sun saapuvan.
Hiuksillain huivi vain,
Sormust' ei sormessain

Vaikka oot omanain,
Yksin kuljen mä vain.
Vaikka oon onneton,
Syömmessäin onni nyt on.

Vaikka oot omanain,
Yksin kuljen mä vain.
Vaikka oon onneton,
Syömmessäin onni nyt on.

Kerran ehkä niin käy,
Ettei sua enää näy.
Silloin jos kuljettaa
Luokseen toinen sut saa,

Sytä kysele en,
Sanaakaan sano en.
Solmun huiviini solmin, ja ain vaikenen.
Sytä kysele en,
Sanaakaan sano en.
Solmun huiviini solmin, ja ain vaikenen

Satunmaa

Aavan meren tuolla puolen jossakin on maa
Missä onnen kaukorantaan laine liplattaa
Missä kukat kauneimmat luo aina loistettaan
Siellä huolet huomisen voi jäädä unholaan

Oi jospa kerran sinne satumaahan käydä vois
Niin sieltä koskaan lähtisi en linnun lailla pois
Vaan siivetönnä en voi lentää vanki olen maan
Vain aatoksen mi kauas entää sinne käydä
saan

Lennä laulu sinne missä siintää satunmaa
Sinne missä oma armain mua odottaa
Lennä laulu sinne lailla linnun liitävän
Kerro että aatoksissain on vain yksin hän

Oi jospa kerran sinne satumaahan käydä vois
Niin sieltä koskaan lähtisi en linnun lailla pois
Vaan siivetönnä en voi lentää vanki olen
maan
Vain aatoksen mi kauas entää sinne käydä
saan

Rantakoivun alla

Mä vielä muistan rantakoivun vihreän, kaunoisen Siitä
kauan on aikaa niin Koivun alla kun istuttiin

Ja unelmat kauniit muistan, armas, kahden kun
haaveiltiin Sinun silmäsi kauniit silloin katsoi taivahan
tähtösiin

Vain sulle uskon, rantakoivu, suruni kaipuuni Ethän
kertone kellekään Että jäänyt oon ikävään

Taivahan tähdet mulle loistaa yksin kun tänne jäin
Sinun lohtuas kaipaam, rantakoivu, ainoa ystävään

Lintu ja lapsi

Lapsella vain voi silmät niin loistaa
lintuja kun hän katsella saa
haaveita vain se vapauden toistaa
lintuset nuo ja kaunis maa

Kauniina niin nään aalloilla laivan
tuuli kun vain on ystävä sen
alta se pois käy huolten ja vaivan
laulu sen on niin valkoinen

Valkoinen niin on syntymä laulun
rakkaus vain kun äiti on sen
valkoinen niin on kangaskin taulun
maalata voit sä auringon

Aurinko saa taas elämän kukkaan
kasvoista nään sen ystävien
aurinko saa ei painua hukkaan
kehto kun on se rakkauden

Laulaa niin saat
lentää taivaat
laulaa myös saan
maahan jään vaan

Ei mua voi nyt siivet pois kantaa
lapsi mä oon ja pienin vain maan
mulle sä voit näin toivoa antaa
murheeseen mun nyt mustimpaan

Musta on yö nyt ihmisten mielen
kurjuutta pois ei sodilla saa
muistaa jos voit sä rakkauden kielen
lintujen ois ja lasten maa

Lapsella vain voi silmät niin loistaa
lintuja kun hän katsella saa
haaveita vain se vapauden toistaa
lintuset nuo ja kaunis maa

Laulaa niin saat
lentää taivaat
laulaa myös saan
maahan jään vaan... (x2)

Sininen ja valkoinen

Kotimaa kun taakse jäi
Mietin hiljaa mielessäin
Mitä siitä kertoisin,
Kysyjille vastaisin.
Kertoisinko köyhyyden?
Laudat eessä ovien tai sen kaiken rikkauden?
Kunnes tiesin vastauksen:

Sininen on taivas,
Siniset on silmänsä sen.
Siniset on järvet,
Sinisyyttä heijastaen.
Valkoinen on hanki,
Valkoiset on yöt kesien,
Valkoiset on pilvet,
Lampaat nuo taivaan sinisen.

Juuret kasvoi maahan sen,
Kylmän sekä routaisen.
Lämmön tunsin kuitenkin,
Lujuudessa graniitin.
Hiljaa kuusten kuiske soi,
Terveisensä tuuli toi.
Sininen ja valkoinen
Värit ovat vapauden!

Sininen on taivas,
Siniset on silmänsä sen.
Siniset on järvet,
Sinisyyttä heijastaen.
Valkoinen on hanki,
Valkoiset on yöt kesien,
Valkoiset on pilvet,
Lampaat nuo taivaan sinisen

Sininen on taivas,
Siniset on silmänsä sen.
Siniset on järvet,
Sinisyyttä heijastaen.
Valkoinen on hanki,
Valkoiset on yöt kesien,
Valkoiset on pilvet
Lampaat nuo taivaan sinisen

Olen suomalainen

On pohjantähden alla,
Tää koti mulla mainen,
Mä elämästä laulan,
Olen suomalainen
Voi jospa tietäisivät maailmalla,
Nyt mitä voikaan olla taivaan alla,
On täällä kansa, jonka kyynelystä aikaan saisi aika
monta valtamerta

On täällä monta yksinäistä, mutta
Niin paljon kiellettyä rakkautta,
Nyt ettei siitä riitä kertojaksi taulut eikä ikävöivät
lemmenlaulut,
On täällä elämä raskasta työtä
Ja siinä harvemmin on onni myötä,
Sen tietää vain, yksin suomalainen

kertosäe:

On pohjantähden alla
Tää koti mulla mainen,
Mä elämästä laulan,
Sillä oonhan suomalainen
Mä rakkaudesta laulan,
On siinä mies ja nainen
Pohjantähden alla,
Elää suomalainen

On tässä maassa itsepäinen kansa,
Ystävät jos pitää toisistansa,
Ei siinä erottaa muu, silloin voi kuin yksin kuolema
ja virkavalta vain,

Me käymme vastamäkeen sielu surren,
Mutt' sitä nousemme hammasta purren,
Me mutkan jälkeen käymme mutkaan
nähdäksemme,
ettei kannattanutkaan

On täällä elämä raskasta työtä,
Ja siinä harvemmin on onni myötä,
Sen tietää vain, yksin suomalainen.

Kertosäe 2 x

Anna mulle tähtitaivas

Anna mulle tähtitaivas, anna valo pimeään Anna
mulle aamurusko, anna usko elämään Anna mulle
rohkeutta, että jaksan huomiseen Anna edes vähän,
rakkautta tähän Yksinäiseen sydämeen

Miksi taivas on öisin musta Miksi valoa en mä nää
Sydän täynnä on kaipausta Liekki polttaa mun
elämää Sua etsin mä nyt, maailmaan eksynyt
Ohikulkijoilta sua oon kysynyt Missä oot, tiedä en
Siksi kuljen etsien

Anna mulle tähtitaivas, anna valo pimeään Anna
mulle aamurusko, anna usko elämään Anna mulle
rohkeutta, että jaksan huomiseen Anna edes vähän,
rakkautta tähän Yksinäiseen sydämeen

Miksi aamuin ei päivä paista Linnut laula ei lauluään
Päivä päivältä samanlaista Enää pysty en nauramaan
Sydän rinnassa lyö, vaikka vanki oon yön Sua etsin
takaa jo tähtien yön Palaisit takaisin Sitä toivon
iltais

Anna mulle tähtitaivas, anna valo pimeään Anna
mulle aamurusko, anna usko elämään Anna mulle
rohkeutta, että jaksan huomiseen Anna edes vähän,
rakkautta tähän Yksinäiseen sydämeen... (x2)

Anna edes vähän, rakkautta tähän Yksinäiseen
sydämeen

Myrskyn jälkeen

Luotsaan laivaa päällä rauhattoman veen
Päivän uuden jälleen kohtaan myrskyineen
Ja jos satanut on liikaa sydämeen
Kädet nostaen vain uskoo ihmeeseen

Liian kauan omin voimin harhailin
Elin, niin kuin mul ois valta kapteenin
Moneen väärään vuonoon purteni mun ui
Kunnes karikolle ylpeys murentui

Kertosäe:

Myrskyn jälkeen on poutasää
Vihdoin oon sen saanut ymmärtää
Nyt sen nään, ei voi yksikään
Päätää päivistään, ne määrätään
Myrskyn jälkeen nyt nähdä saan
Auringon taas käyvän hehkumaan
Tiedän tän, vielä kerran nään
Sateenkaaren pään, ja sinne jään

Nyt sen tajuan: ei jaksu lintukaan
Yksin vaelttaa, se liittää parvessaan
Aidon ystävyiden silta kaarineen

Päivänvalon lailla kantaa sydämeen

Kertosäe (2x)

Enkelin silmin

Suruttoman suvenlapsen lailla paljain jaloin käydä
tahtoisin jälleen lapsuuteni kultamailla ajatuksin
raikkain avoimin soisi suven tuulet niin kuin urut
kuljettaisi kauas suuret surut kyyneleet pois kuivus
vihdoinkin

Kun katsoo maailmaa enkelin silmin niin nähdä voi
sen kauneuden niin viaton kun katse on voi nähdä
sateella auringon ... (x2)

Pilvettömän sinitaivaan alla kulkea kun kerran vielä
sais lapsuuteni linnut laulamalla minua kuin silloin
lohduttaisi soisi suven tuulet niin kuin urut kuljettaisi
kauas suuret surut kyyneleet pois kuivuis vihdoinkin

Kun katsoo maailmaa enkelin silmin niin nähdä voi
sen kauneuden niin viaton kun katse on voi nähdä
sateella auringon ... (x3)

Voi nähdä sateella auringon voi nähdä sateella
auringon

Kaksi puuta

Minä rakastan näitä
Iltojani kanssas sun
Kun hetken päässä aamu odottaa
Ja me nauramme ja
Silmiämme pyyhimme ja
Helppo huomina on unohtaa

Oomme taas kuin kaksi lasta
Ne Jotka aikoinaan
Puolivahingossa lähti
Samaa tietä kulkemaan

Ja sä viet mut ikkunan luo
Ja sä sanot: "me kai ollaan niin kuin nuo"

Kaksi vanhaa puuta sateen pieksämää
Katsoo kevääseen, seisoo erillään
Ja kestää joka tuulen ja sään

Kaksi vanhaa puuta, vaikket sitä nää
Katsoo kevääseen, seisoo erillään
Ja jossain alla maan
Ne kaiken aikaa yhteen punoneet on juuriaan

Kaksi ylvästä ja nuorta
Varmoina on voimistaan
Taivaan kantta kohti kasvaneet

Ehkä vuodet ovat kuorta
Ja talvet viimoillaan
Hiukan ohuemmaks raapineet

Kuinka onkaan kaksi lasta
Matkan myötä muuttuneet
Se ihme on kai vasta
Oomme tänne selvinneet

Ja sä viet mut ikkunan luo
Ja sä sanot: "mehän ollaan niin kuin nuo"

Kaksi vanhaa puuta sateen pieksämää
Katsoo kevääseen, seisoo erillään
Ja kestää joka tuulen ja sään

Kaksi vanhaa puuta, vaikket sitä nää
Katsoo kevääseen, seisoo erillään
Ja jossain alla maan
Ne kaiken aikaa yhteen punoneet on juuriaan

Kaksi vanhaa puuta sateen pieksämää
Katsoo kevääseen, seisoo erillään
Ja kestää joka tuulen ja sään

Kaksi vanhaa puuta, vaikket sitä nää
Katsoo kevääseen, seisoo erillään
Ja jossain alla maan
Ne kaiken aikaa yhteen punoneet on juuriaan